

Ze lullen van amore

Hij geeft me de sleutel. Ik kijk eerst naar onze valiezen en dan naar de stokoude Fiat voor onze neus. Veel wijde gebaren maar “op Pasen géén andere soluzione, signore, heilige dag in Italia”. Mooie strik rond een lege doos, denk ik luidop.

Enfin, valiezen erin en richting Etna. Lekker weertje, uitgelaten reisbabbels. Anderhalf uur gereden en ik wil de auto parkeren aan ons eerste hotel. Lukt niet, nog een keer proberen, nòg, nòg, geen achteruitversnelling! Telefoontje doen naar EasyCar. “Pronto, spreek in na de biep”, want Pasen. We eisen de hotelmanager op en doen ons verhaal. Hij haalt met zwier een smartphone uit z’n binnenzak, scrolt, tikt een nummer. Hij belt de vriend van een vriendin van een kennis die nog iemand anders kent, begrijp ik. Glimlach. Ik waan me in een barokke film van Paolo Sorrentino. “Scusi professore, morgen Paasmaandag, grote familiedag in heel Italië. Maar dinsdag can we givve you two smaalle caars, but no bigge caar, may bie, we will sie, scusi”. Verdomme, al 2 van de 7 dagen om zeep. Wachten en hopen, aspettare e sperare, dé lijfspreuk van Italië.

“Italianen – aan honderd blablabla per uur – schone schoenen zeer veel stijl – maar geen caruur. Vertrouw geen Italianen – ze lullen van amore ...”. Raymond wist dat al 40 jaar geleden. Neen, ik voel niet die trendy behoefte om in Toscane een oude boerderij op te kalefateren tot een agriturismo, de druivenpluk in Piemonte zegt me niets en nog minder puffend een olijfgaard verzorgen in Puglia. Wel dwaal ik er graag rond. Ik bewonder hun levenskunst, dat enthousiaste en spontaan theatrale. Ik hou van hun feestelijke tradities en oubollig vlaggengezwaai, van hun prosecco en fruitfluwelige barbaresco. Wie kan weerstaan aan Cecilia Bartoli of Luciano Pavarotti? Alleen al hun namen zingen allegro en vivace. Wie kan op tegen de rondingen van Sophia Loren of Monica Bellucci? Welk land heeft die dwarsigheid van Dario Fo én de geniale gekheid van Federico Fellini? De felle kleuren van Caravaggio of het diepdroeve van la Pietà? Kerken, palazzi, steegjes en terrasjes op elke hoek. Volop bergen, zon en zee. Toen God de aarde schiep strooide hij een hele zak leeg met 1000 stadjes, ze kwamen precies terecht op die prachtige heuvels van de laars. Een cultureel Disneyland.

La bella Italia. Mode, design, architectuur en fare bella figura scoren er top. De buitenkant, het elegante nonchalante, esthetiek belangrijker dan hun morele kompas. De fiscus dribbelen is er topsport, naast voetbal. Schuldenberg van 2 500 miljard euro, 20 premiers op 10 jaar tijd, 50 politieke partijen, 30 banken failliet, maar zolang er pizza’s zijn en pasta, géén probleem. Een mening over alles maar slecht geïnformeerd. Nog naar kerk en kathedraal voor de schone schijn. Een bidet in elke badkamer en niemand weet waarom. Hoe kan je in godsnaam diëten met al die verjaardagen, feesten, familie, vrienden? Stomverbaasd wanneer een auto stopt als ik me waag richting overkant straat. Hun TV lijkt mij één grote pretfabriek met eeuwig gekakel en gepolijste poppemiekes met pepsodent-smile. Noord verwijt zuid, Milanezen ergeren Napolitanen die op hun beurt de dikkenekken uit Rome rauw lusten. Nu weer keet want Renzi krijgt een ferme schop onder z’n kont.

Niets loopt er efficiënt, dit land rammelt als een oude kar. Voor pietjes precies en droge boekhouders een ware hel. Wel, doe mij maar de hel, de hemel is mij veel te saai. Stel je voor, elke dag smeuge babbels met Silvio B, La Cicciolina, Don Corleone, Lucrezia Borgia, Marco Pantani, dolce Paola, Julius Caesar of de Paus. Mamma mia, Italia ti amo. Dat bouwvallige Fiatje neem ik er graag bij.